

Arrest

nr. 87 921 van 20 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 27 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U bent een Kazachs staatsburger van Koerdische origine. U woonde samen met uw vrouw, Z. G. (...) (O.V. X), en uw kinderen in het stadje Kaskelen in de provincie Almaty.

U werkte aanvankelijk als zelfstandig automecanicien en later als lasser en poortenmaker.

U had vaak problemen met klanten van etnisch Kazachse origine. Omdat u tot een etnische minderheid behoort, betaalden deze klanten vaak maar een deel van het verschuldigde bedrag of soms zelfs helemaal niets. Leden van de overheidsdiensten en hun familieleden en kennissen eisten vaak ook dat u gratis voor hen werkte. U werd frequent opgepakt door de politie; de laatste vijf jaar minstens twintig keer. U werd dan telkens voor één, twee of drie dagen vastgehouden. Uw familie moest u meestal vrijkopen.

Op 5 augustus 2011 deed u een opdracht bij een huis van een Kazachse zakenman. Jullie kregen ruzie omdat hij niet wilde betalen. Samen met enkele familieleden takelde hij u ernstig toe. De politie

kwam ter plaatse en nam u mee. U werd eerst naar het ziekenhuis gebracht, waar uw verwondingen werden verzorgd.

Vervolgens ging u mee naar het politiekantoor, waar u een officiële klacht indiende tegen uw klant. Na het indienen van deze klacht begonnen de agenten u echter onder druk te zetten om uw klacht terug in te trekken. De Kazachse zakenman had immers familie bij de politie. U werd opgesloten in het politiekantoor en voor drie dagen vastgehouden. U werd ook mishandeld. Op 8 augustus 2011 kwam u vrij. U ging onmiddellijk uw vrouw opzoeken, die samen met uw ziek kind in het ziekenhuis verbleef. Na deze gebeurtenissen kwamen zowel de politie als de Kazachse zakenman nog naar uw huis om u te intimideren.

In Kazachstan werden jullie gediscrimineerd omdat jullie tot een etnische minderheid behoorden. U had problemen met uw werk omdat uw klanten niet wilden betalen. Jullie werden uitgescholden op straat. Voor de medische verzorging van jullie kinderen, die normaal gratis is, moesten jullie extra betalen aan de dokters. Ook op school werden jullie kinderen gediscrimineerd. Als gevolg van deze problemen besloot u te vertrekken.

Op 4 januari 2012 vertrok u samen met uw moeder, K. G. (...) (O.V. 6.939.389), uw schoonbroer, S. S. (...) (O.V. 6.939.394), en enkele van jullie kinderen uit Kazachstan. Jullie namen het vliegtuig naar Oekraïne. Vervolgens reisden jullie met de auto van een smokkelaar verder naar België. De smokkelaar had reisdocumenten voorzien.

Op 5 januari 2012 kwamen jullie aan in België, waar jullie de volgende dag asiel vroegen.

Op 9 januari 2012 vertrokken uw vrouw, uw zus, L. G. (...) (O.V. 6.950.245), en de andere kinderen uit Kazachstan. Ze reisden eerst met de trein naar Moskou en vervolgens met de auto naar Wit-Rusland. Daar verbleven ze enkele dagen in het huis van een smokkelaar. Op 24 januari 2012 reisden ze met het vliegtuig naar ergens in Europa, waar ze een auto naar België namen.

Uw vrouw en zus vroegen asiel op 27 januari 2012.

Op 12 maart 2012 besliste uw moeder om afstand te doen van haar asielaanvraag. Ze keerde uit eigen beweging terug naar Kazachstan.

De problemen van uw zus en uw schoonbroer zijn niet verbonden met uw eigen problemen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat u tot een etnische minderheid behoort.

U verklaarde dat u voortdurend problemen had omwille van uw Koerdische origine.

U werd vaak geïntimidat en gearresteerd door de politie omwille van uw origine. U kon uw werk moeilijk uitoefenen omdat uw Kazachse klanten u niet wilden betalen. U en uw gezin werden uitgescholden op straat. Voor de medische verzorging van jullie kinderen, die normaal gratis is, moesten jullie altijd extra betalen aan de dokters. Ook op school werden jullie kinderen gediscrimineerd door de leerkrachten.

Volgens uw verklaringen hebben niet alleen de Koerden, maar alle etnische minderheden in Kazachstan te maken met dergelijke ernstige vormen van discriminatie in het maatschappelijke leven (CGVS, p. 6-8; CGVS vrouw, p. 9).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten (zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen.

Etnische spanningen of nationalistische geïnspireerd geweld tegen minderheden, zoals een incident waarbij Koerden waren betrokken in Zuid-Kazachstan in 2007, zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan.

In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden het algemeen, of voor etnische Koerden in het bijzonder (cf. CEDOCA: 'Antwoorddocument 'Situatie van Koerden in Kazachstan'; VN: 'Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan').

Hoewel het mogelijk is dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidsfunctionarissen (bv. individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden

beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aldus dient te worden geconcludeerd dat de situatie die u beschrijft, namelijk het feit dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Koerdische origine, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan.

De rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt beschrijven de toestand in Kazachstan, het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, hetgeen u in casu nalaat te doen.

Er dienen immers meerdere en zwaarwichtige tegenstrijdigheden als ook onaannemelijkheden te worden vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw vrouw m.b.t. jullie beweerde problemen die de aanleiding vormden van jullie vlucht.

Zo kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw problemen met de politie. Uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw bleken op dit punt immers flagrant tegenstrijdig. U vertelde dat u in de loop van de laatste 5 jaar minstens 20 keer werd opgepakt door de politie. U zei dat u telkens voor één, twee of drie dagen werd vastgehouden en dat uw familie u meestal moest vrijkopen (CGVS, p. 5-6, 8-9).

Uw vrouw vertelde echter een volledig ander verhaal.

Zij beweerde dat u, behalve de arrestatie in augustus 2011, nooit werd opgepakt door de politie. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde zij dat ze niet op de hoogte was van de andere aanhoudingen. Ze zei dat u dit misschien voor haar verborgen had gehouden (CGVS vrouw, p. 9).

Dit is absoluut niet geloofwaardig.

Indien u werkelijk zo vaak werd aangehouden, indien u toen effectief voor één of meerdere dagen werd vastgehouden en indien uw familie u meestal moest vrijkopen, mag worden verwacht dat uw vrouw hiervan op de hoogte is.

In dit verband kan worden opgemerkt dat u in de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst zelf ook maar gewag maakte van één aanhouding door de politie. U repte met geen woord over het feit dat u zo frequent door de politie zou zijn gearresteerd (CGVS vragenlijst, nr. 3).

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw problemen met de politie op manifeste wijze.

Vervolgens legden u en uw vrouw ongeloofwaardige verklaringen af over de gebeurtenissen in augustus 2011.

U zei dat u op 5 augustus 2012 werd geslagen door een Kazachse klant tijdens een dispuut over een betaling. Nadien werd u door de politie vastgehouden, mishandeld en onder druk gezet om uw klacht tegen deze klant in te trekken.

Uw verklaringen over deze klant, de persoon die aan de basis lag van de problemen, bleken echter opvallend vaag. U zei dat hij een belangrijke zakenman was met veel connecties. In dit verband is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u de naam van deze persoon niet bleek te kennen. Zijn voornaam zou 'H. (...)' zijn, maar u wist niet wat zijn familienaam was. Hoewel u zei dat deze persoon niet ver van uw huis woonde, bleek u zijn adres ook niet te kennen. Dit is vreemd, gezien u bij hem thuis een poort aan het installeren was en u ook op die locatie, bij de klant thuis, werd geslagen (CGVS, p. 10-11).

Dergelijke onwetendheid is weinig geloofwaardig.

Indien u werkelijk een officiële klacht indiende tegen deze persoon nadat hij u zou hebben mishandeld, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u zijn familienaam en zijn adres, ook de plaats van het delict, zou kennen.

Daarenboven kon er een tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw over uw arrestatie door de politie.

U zei dat u op 8 augustus 2011, na drie dagen te zijn opgesloten bij de politie, werd vrijgelaten. Uw vrouw was toen nog niet op de hoogte van uw arrestatie, gezien zij toen in het ziekenhuis verbleef bij jullie zieke kind. Daarom ging u meteen na uw vrijlating – reeds enkel uren later – naar uw vrouw in het ziekenhuis om te vertellen wat er was gebeurd (CGVS, p. 13).

Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal.

Zij beweerde dat u haar pas op 9 of 10 augustus zou hebben opgezocht in het ziekenhuis; dus één of twee dagen na uw vrijlating. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde ze dat ze zich de gebeurtenissen niet goed meer kon herinneren (CGVS vrouw, p. 7).

Dit is niet geloofwaardig. Het is immers een significant verschil of u na uw vrijlating meteen naar het ziekenhuis ging om uw vrouw op te zoeken, of, dat u pas enkele dagen later zou zijn gegaan.

Voorts bleken u en uw vrouw inconsistente verklaringen af te leggen over het verdere verloop van de deze problemen.

Aanvankelijk verklaarde u dat er na uw vrijlating nog verschillende keren politieagenten waren langsgekomen om u te vragen om geen klacht meer in te dienen (CGVS, p. 10).

Even later veranderde u uw verklaringen plots.

Toen u gevraagd werd of u na uw vrijlating nog problemen had gekend met de autoriteiten omwille van uw klacht, antwoordde u ontkennend. U zei dat u na uw vrijlating geen contact meer had gehad met de politie (CGVS, p. 14).

Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar.

Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, zei u dat er wel degelijk nog politieagenten waren naar uw huis waren gekomen, maar dat deze agenten 'onofficieel', in burgerkledij, zouden zijn gekomen (CGVS, p. 15).

Deze uitleg is weinig overtuigend en lijkt vooral bedoeld om de tegenstrijdigheid post factum op te heffen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan het Commissariaat-generaal geen geloof hechten aan uw verhaal over uw arrestatie, opsluiting en intimidatie door de politie in augustus 2011.

Tenslotte meent het Commissariaat-generaal dat uw bewering dat uw kinderen in Kazachstan het gevaar lopen om te worden ontvoerd door wahabieten, die kinderen zouden ontvoeren om ze te doden bij religieuze rituelen, niet reëel is (CGVS vragenlijst, nr. 3; CGVS, p. 17-18).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. artikel in bijlage), blijkt dat het gerucht dat wahabieten kinderen ontvoeren in 2011 inderdaad de ronde deed in Kazachstan. Dit gerucht was louter gebaseerd op één bericht op een bepaalde website en mist dus elke feitelijke grondslag.

Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld.

Verder legde u nog één medisch schriftje voor en twee afzonderlijke medische attesten. In het medisch schriftje staat een doktersverslag dd. 8 augustus 2011 dat vermeldt dat u toen met verwondingen werd opgenomen in het ziekenhuis. Dit doktersverslag maakt echter geen melding van de oorzaak van uw verwondingen.

De andere doktersverslagen in dit schriftje en de twee afzonderlijke medische attesten maken evenmin melding van de omstandigheden dat u medische hulp nodig had en zijn aldus niet relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas.

Wat betreft de foto's die u voorlegde, waarop te zien is dat u verwondingen had aan uw gezicht, moet worden opgemerkt dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid hoe u deze verwondingen hebt opgelopen. Deze foto's kunnen uw verhaal over de problemen met de Kazachse klant en de politie dus niet attesteren.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, Z. G. (...) (O.V. 6.950.254), uw zus, L. G. (...) (O.V. 6.950.245), en uw schoonbroer, S. S. (...) (O.V. 6.939.394), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, z. d., een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM en verwijst naar rechtspraak van het EHRM aangaande de bewijslevering.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 3) dat hij omwille van zijn Koerdische origine meerdere malen door de politie is opgepakt waarbij hij meerdere dagen werd vastgehouden, waarna zijn familie hem moest vrijkopen.

Hij stelt dat hij, na een dispuut met een klant, een klacht indiende bij de politie, "doch in plaats van zijn klacht op te nemen werd verzoeker door de politie mishandeld en onder druk gezet om zijn klacht in te trekken".

Volgens verzoeker is de commissaris-generaal er niet in geslaagd "om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen"; hij voert aan dat de commissaris-generaal zich

louter verschuilt achter de begrippen “tegenstrijdigheid”, “inconsistentie tijdens het verhoor” en “niet geloofwaardig”.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM (zie het verzoekschrift, p. 4) dat stelt *“Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it”*.

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 2 van de Richtlijn 2000/43/EG houdende toepassing van het beginsel van gelijke behandeling van personen ongeacht hun ras of etnische afstamming.

Hij verwijst tevens naar artikel 8 van die richtlijn en naar rechtspraak van het EHRM.

Verzoeker besluit dat hij heeft aangetoond dat zijn klanten van etnisch Kazachse origine vaak maar een deel van het verschuldigde bedrag betaalde of zelfs helemaal niet vanwege het feit dat hij tot een etnische minderheid behoort en hij herhaalt (zie het verzoekschrift, p. 5) dat de commissaris-generaal er niet in slaagt *“om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen”* en verwijst opnieuw naar het citaat van het EHRM.

Verzoeker voert nog een schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft artikel 48/4 van de vreemdelingenwet weer en citeert een arrest van de Raad dienaangaande.

Hij laat gelden dat de commissaris-generaal toegeeft dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel, maar dit tegelijk afzwakt en stelt dat etnische spanningen zeldzaam en sporadisch zijn en niet wijzen op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan.

Volgens verzoeker wordt de bestreden beslissing *“op dit punt noch formeel noch materieel gemotiveerd”*.

Hij haalt een rapport aan inzake het etnisch conflict in Kazachstan en verwijst naar een arrest van de Raad van State van 1 december 2006 waarin volgens hem werd geoordeeld *“dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten”*.

Verzoeker besluit dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op schade loopt en meent dat aan hem de subsidiaire bescherming had moeten worden toegekend.

Verzoeker laat gelden dat hij verschillende stukken heeft voorgelegd (zie het verzoekschrift, p. 7) *“die niet in acht worden genomen door de Commissaris Generaal”* waardoor deze de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht schendt. Verzoeker verwijst naar rechtsleer en rechtspraak.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Verzoeker voert een schending aan van artikel 3 EVRM en verwijst naar rechtspraak van het EHRM aangaande de bewijslevering.

Verzoeker laat gelden dat hij omwille van zijn Koerdische origine meerdere malen door de politie is opgepakt waarbij hij meerdere dagen werd vastgehouden en zijn familie hem moest vrijkopen; hij stelt dat hij, na een dispuut met een klant, een klacht indiende bij de politie, *“doch in plaats van zijn klacht op te nemen werd verzoeker door de politie mishandeld en onder druk gezet om zijn klacht in te trekken”*.

Vooreerst merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Dienaangaande merkt de Raad op dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist.

In casu werden de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig bevonden.

Zo bleken de verklaringen van verzoeker en die van zijn vrouw flagrant tegenstrijdig. Verzoeker verklaarde tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal dat hij in de loop van de laatste vijf jaar minstens twintig keer werd opgepakt door de politie, dat hij telkens één, twee of drie dagen werd vastgehouden en dat zijn familie hem moest vrijkopen.

Zijn echtgenote daarentegen verklaarde dat hij, behalve zijn arrestatie in 2011, nooit werd opgepakt door de politie.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts gewag maakte van één aanhouding door de politie en geenszins melding maakte van het gegeven dat hij een twintigtal keer door de politie zou zijn gearresteerd.

Zijn verklaringen, herhaald in het verzoekschrift, dat hij minstens twintig keer werd opgepakt, zijn ongeloofwaardig.

De commissaris-generaal merkte tevens op dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde aangaande de gebeurtenissen van augustus 2011.

Zo waren verzoekers verklaringen over de klant met wie hij het dispuut had, opvallend vaag; verzoeker wist de familienaam van de klant niet, hoewel hij zelf verklaarde dat het een belangrijke zakenman ging met veel connecties; bovendien wist verzoeker ook diens adres niet, hoewel verzoeker bij hem thuis een poort aan het installeren was, alwaar verzoeker tevens werd geslagen.

Wat betreft de hierop volgende arrestatie door de politie, verklaarde verzoeker op 8 augustus 2011, na drie dagen opsluiting, te zijn vrijgelaten, waarna hij meteen naar zijn vrouw in het ziekenhuis ging om te vertellen wat er was gebeurd; zijn vrouw verklaarde evenwel dat hij haar pas op 9 of 10 augustus heeft opgezocht in het ziekenhuis, zijnde één of twee dagen na zijn vrijlating.

De Raad stelt ten slotte nog vast dat verzoeker inderdaad inconsistente verklaringen aflegde over het verdere verloop van hun problemen. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat er na zijn vrijlating nog

verschillende keren politieagenten waren langsgekomen om hem te vragen geen klacht meer in te dienen, terwijl verzoeker even later verklaarde dat hij na zijn vrijlating geen problemen met de autoriteiten meer heeft gekend omwille van zijn klacht.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Verder benadrukt de Raad dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld (RvV, nr. 12725 van 18 juni 2008; RvV, nr 398 van 25 juni 2007).

De Raad volgt verzoeker dan ook niet waar die in zijn verzoekschrift besluit dat de commissaris-generaal er niet in slaagt *“om conform de vaste rechtspraak van het EHRM het begin van bewijs te weerleggen”* en van mening is dat de commissaris-generaal zich louter verschuilt achter de begrippen *“tegenstrijdigheid”, “inconsistentie tijdens het verhoor”* en *“niet geloofwaardig”*.

De vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden betreffen daarbij kernelementen van het relaas en vinden hun weerslag in het administratief dossier; deze vaststellingen keren zich dan ook tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van het EHRM doen hieraan geen afbreuk, gezien elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht dient te worden.

Wat betreft de schending van artikel 2 van de Richtlijn 2000/43/EG, verwijst verzoeker naar artikel 8 van die richtlijn en rechtspraak van het EHRM. Hij besluit dat hij heeft aangetoond dat zijn klanten van etnisch Kazachse origine vaak maar een deel van het verschuldigde bedrag betaalde of zelfs helemaal niet, vanwege het feit dat verzoeker tot een etnische minderheid behoort.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, werd verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig bevonden.

Het citeren van een richtlijn gevoegd bij de onjuiste bewering *“dat verzoeker heeft aangetoond dat zijn klanten van etnisch Kazachse origine vaak maar een deel van het verschuldigde bedrag betaalde of zelfs helemaal niet omdat verzoeker tot een etnische minderheid behoort”* maken dan ook geen dienstig verweer uit.

Aangaande de subsidiaire bescherming, citeert verzoeker een arrest van de Raad dienaangaande en stelt dat de commissaris-generaal erkent dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel, maar dit tegelijk afzwakt door te stellen dat etnische spanningen zeldzaam en sporadisch zijn en niet wijzen op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan.

Volgens verzoeker wordt de bestreden beslissing *“op dit punt noch formeel noch materieel gemotiveerd”*. Hij haalt een rapport aan en verwijst naar een arrest van de Raad van State van 1 december 2006 waarin volgens hem geoordeeld werd *“dat het aantonen van een algemene situatie die bedreigend is voor de bevolking van een land, voldoende kan zijn om tot subsidiaire bescherming te kunnen besluiten”*.

Dienaangaande stelt de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat u tot een etnische minderheid behoort. U verklaarde dat u voortdurend problemen had omwille van uw Koerdische origine. U werd vaak geïnterviewd en gearresteerd door de politie omwille van uw origine. U kon uw werk moeilijk uitoefenen omdat uw Kazachse klanten u niet wilden betalen. U en uw gezin werden uitgescholden op straat. Voor de medische verzorging van jullie kinderen, die normaal gratis is, moesten jullie altijd extra betalen aan de dokters. Ook op school werden jullie kinderen gediscrimineerd door de leerkrachten. Volgens uw verklaringen hebben niet alleen de Koerden, maar alle etnische minderheden in Kazachstan te maken met dergelijke ernstige vormen van discriminatie in het maatschappelijke leven (CGVS, p. 6-8; CGVS vrouw, p. 9). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten

(zoals gezondheidszorg) en in het algemene maatschappelijke leven. De VN-expert voor minderheidsaangelegenheden merkt op dat de Kazachse overheid ook inspanningen doet op het vlak van onderwijsbeleid ten aanzien van minderheidsgroepen. Etnische spanningen of nationalistische geïnspireerd geweld tegen minderheden, zoals een incident waarbij Koerden waren betrokken in Zuid-Kazachstan in 2007, zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan. In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden het algemeen, of voor etnische Koerden in het bijzonder (cf. CEDOCA: 'Antwoorddocument 'Situatie van Koerden in Kazachstan'; VN: 'Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan'). Hoewel het mogelijk is dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel (bv: individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aldus dient te worden geconcludeerd dat de situatie die u beschrijft, namelijk het feit dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Koerdische origine, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan. De rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt beschrijven de toestand in Kazachstan, het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, hetgeen u in casu nalaat te doen. Er dienen immers meerdere en zwaarwichtige tegenstrijdigheden als ook onaannemelijkheden te worden vastgesteld in uw verklaringen en deze van uw vrouw m.b.t. jullie beweerde problemen die de aanleiding vormden van jullie vlucht."

De "samenvatting" van deze motivering in het verzoekschrift weerlegt de motivering van de bestreden beslissing niet.

Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat; deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, quod non in casu.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij wanneer die vaststelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, gelet op bovenstaande talrijke zwaarwichtige incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn relaas.

Verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van de Raad van State kunnen deze vaststellingen niet ombuigen, gezien de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft die in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde heeft.

Waar verzoeker ten slotte in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat hij verschillende stukken heeft voorgelegd "*die niet in acht worden genomen door de Commissaris Generaal*", stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal wél degelijk de voorgelegde documenten besproken heeft:

"Uw identiteitskaart, uw rijbewijs, de identiteitskaart van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter identiteitsgegevens, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld. Verder legde u nog één medisch schriftje voor en twee afzonderlijke medische attesten. In het medisch schriftje staat een doktersverslag dd. 8 augustus 2011 dat vermeldt dat u toen met verwondingen werd opgenomen in het ziekenhuis. Dit doktersverslag maakt echter geen melding van de oorzaak van uw verwondingen. De andere doktersverslagen in dit schriftje en de twee afzonderlijke medische attesten maken evenmin melding van de omstandigheden dat u medische hulp nodig had en zijn aldus niet relevant voor de beoordeling van uw asielrelaas. Wat betreft de foto's die u voorlegde, waarop te zien is dat u verwondingen had aan uw gezicht, moet worden opgemerkt dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid hoe u deze verwondingen hebt opgelopen. Deze foto's kunnen uw verhaal over de problemen met de Kazachse klant en de politie dus niet attesteren."

Verzoeker maakt verder niet duidelijk welke documenten hij zou hebben voorgelegd "*die niet in acht worden genomen door de Commissaris Generaal*".

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 19 maart 2012, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE